

[Ejner Nielsen.]

lov om kommunernes skolevæsen og om virksomhed efter lov om fritidsundervisning m. v. opstiller administrationen af henholdsvis det kommunale skolevæsen og fritidsundervisningsområdet sideordnet. Det gælder såvel på det primærkommunale som på det amtskommunale plan.

Jeg kan ikke undlade at pege på, at undervisningsministeren den 27. november 1969 i en tale på amtskonsulenternes møde måske ikke bestemt har lovet amtskonsulenterne for fritidsundervisningen, at de skulle blive lønmæssigt ligestillet med amtskolekonsulenterne, men dog udtalt, at det var ministerens hensigt at forsøge at skabe denne lønmæssige ligestilling, hvorfor vi kun kan beklage, at ministeren nu har skiftet standpunkt.

Venstres ordfører, hr. Robert Christensen, har tidligere fra denne talerstol givet udtryk for, at han gerne ville anbefale, at amtskonsulenterne for fritidsundervisningen lønmæssigt blev placeret på linje med amtskolekonsulenterne, og vi må så håbe, at hr. Robert Christensen fastholder sit tidligere fremsatte synspunkt.

Jeg kan derfor anbefale, at man stemmer for socialdemokratiets underændringsforslag til ministerens ændringsforslag nr. 6.

Om de øvrige ændringsforslag, fremsat af ministeren, er der enighed i udvalget.

Langkilde: Under udvalgsarbejdet har en lang række problemer været drøftet, og de vigtigste af dem er omtalt i betænkningen. Jeg skal her kun gå ind på to af disse, som giver anledning til nogle principielle betragtninger.

Det første er det problem, som opstår omkring den trindelte uddannelse, som er skabt inden for det filosofiske fakultet. Det er selvfølgelig rigtigt, som fremhævet af undervisningsministeren over for udvalget, at formålet med denne ordning ikke primært har været eller overhovedet ikke har været at løse lærermangelproblemet i gymnasieskolen. På den anden side må det vel være rigtigt at sige det lige ud, at en trindeling kan ikke være rimelig, uden at der foreligger en bestemt hensigt med den. Personlig har jeg altid stillet mig noget afventende over for de ofte fremførte ønsker om en vidtdreven trindeling af de videregående

uddannelser, men skal de indføres, så må der efter min mening foreligge en ganske klar behovsanalyse og et klart kompetenceområde, forinden trindelingen skabes, og samtidig en sikkerhed for, at de offentlige institutioner, som jo i realiteten, i alt fald for det filosofiske fakultets vedkommende, er den eneste arbejdsgiver på dette felt, anvender mellemuddannelserne, hvor de er tilstrækkelige, og ikke anvender overkvalificeret arbejdskraft. Hvis disse problemer ikke er løst, før trindelingen indføres, skabes der efter min mening en risiko for at lede unge mennesker ind i en blindgyde, hvad der både menneskeligt og samfundsøkonomisk er yderst ulykkeligt. Jeg tror, at både folketinget og undervisningsministeren bør være på vagt over for den risiko, som ligger her. Det er et ord, som vel også folketinget i høj grad kan tage til sig. Jeg tænker i denne forbindelse på HF-uddannelsen, som delvis rummer de samme uløste problemer.

Det andet problem, som jeg vil omtale, drejer sig om amtsfritidskonsulenterne. Må jeg herom sige, at den efter min mening mest principielle interesse i dette problem ligger i, at det overhovedet kommer frem til afstemning i folketinget. Jeg tror ikke, at noget klassificeringsproblem er afgjort ved afstemning i folketinget i de sidste 25 år, hvor jeg har fulgt med. Det er altså et ganske alvorligt brud med praksis, når socialdemokratiets repræsentanter i udvalget desuagtet fører dette problem frem til afstemning.

I fjor enedes vi om løsningen af mange vigtige og yderst vanskelige klassificeringsproblemer for omkring 70.000 tjenestemænd uden nogen afstemning her i salen. Jeg tror, det er en fornuftig praksis, som det er yderst ufornuftigt at bryde. Ved at gøre klassificeringsproblemerne til noget, som skal løses ved afstemning her i salen, bliver det overordentlig vanskeligt at opnå en forhandlingsløsning på det administrative plan, og det er jo netop det, vi har tilstræbt ved den nye tjenestemandsløvslov. Folketinget har ønsket, at klassificeringsproblemerne skulle tages ud af normeringsloven og gøres til et forhandlingsanliggende. Kun hvis enighed ikke kan opnås, skal afgørelsen træffes i lønningsrådet, der altså skal træffe den politiske afgørelse. Ved at bryde mange års fornuftig praksis — som jo i det væsent-